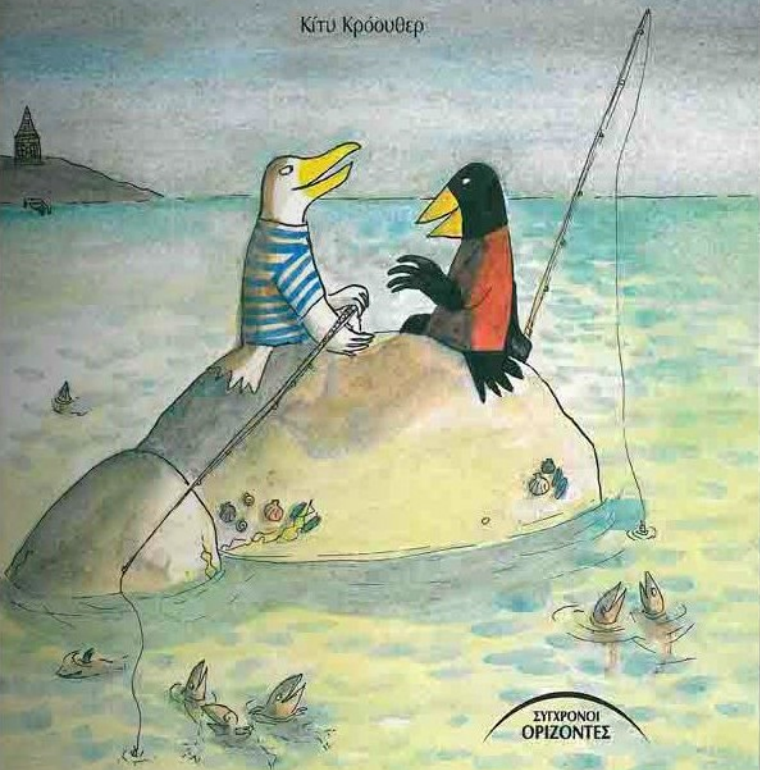

Ο μαύρος Κότσυφας κι ο άσπρος Γλάρος

Κίτυ Κρούθερ

ΕΥΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ο μαύρος Κότσυφας κι ο άσπρος Γλάρος

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mon ami Jim*

Κείμενα και Εικονογράφηση: Κίτυ Κρούθερ

Μια μέρα ο κότσυφας, ο Ιάκωβος, αποφάσισε να ταξιδέψει, για να γνωρίσει τον κόσμο. Μα πιο πολύ απ' όλα ήθελε να δει τη θάλασσα, που όπως είχε ακούσει, ήταν γαλανή κι απέραντη.

Πέρασε απ' το μεγάλο δάσος,

Πέρασε τους λόφους
και τα βουνά κι έφτασε στη θάλασσα.

Ο Ιάκωβος με την πρώτη
ματιά αγάπησε τη θάλασσα.

Κι εκεί που ετοιμαζόταν
να πετάξει, για να κάνει μια βόλτα
από πάνω της και να τη θαυμάσει,
σταματά απότομα.

Τι είναι αυτό το πορτοκαλί πράμα;
αναρωτήθηκε και πλησίασε.
Τι να δει; Δυο πόδια στα βράχια.

«Άλλο πάλι και τούτο»,
λέει μόνος του.

«Χαίρω πολύ, κύριε.
Τα πόδια που μόλις είδατε
είναι δικά μου. Τζίμης ο γλάρος».

Ο Ιάκωβος πολύ χάρηκε.
Πρώτη φορά συναντούσε
πουλί της θάλασσας.

Ο Ιάκωβος
δε χάνει την ευκαιρία.

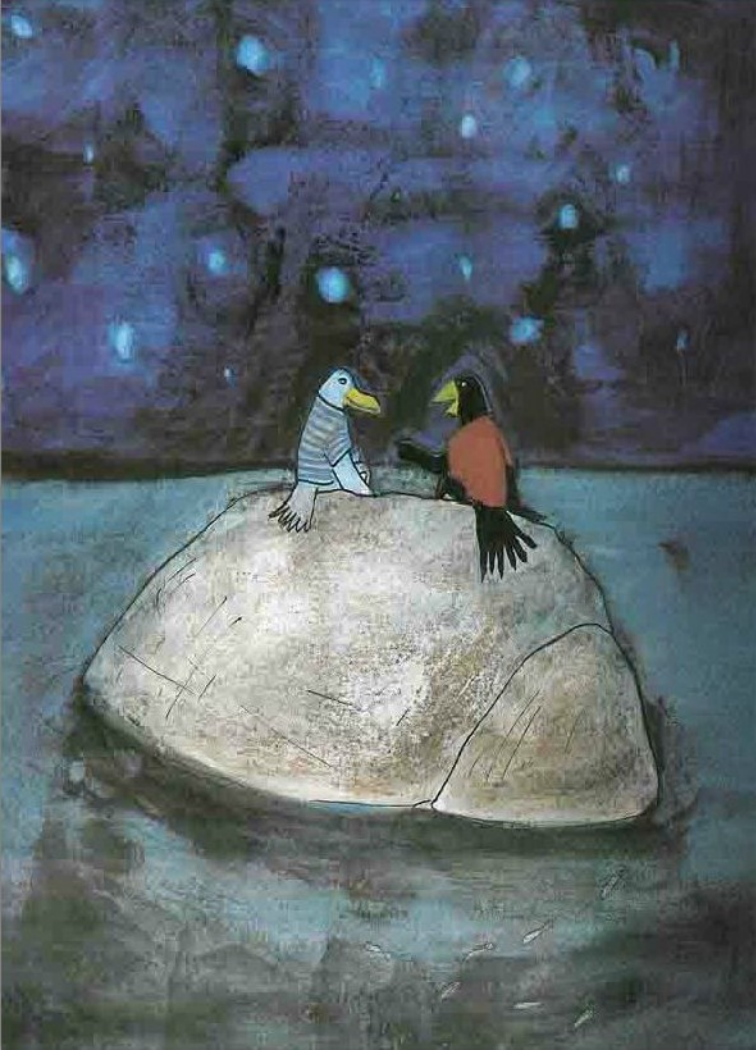
Πέταξαν για ώρα
πάνω από τη θάλασσα.
Το σπίτι του γλάρου ήταν μακριά.

Ο Τζίμης τον προσκαλεί
αμέσως στο σπίτι του.

Πριν νυχτώσει,
κατεβαίνουν σ' ένα νησάκι,
στη μέση της θάλασσας.
«Εδώ θα περάσουμε τη νύχτα»,
είπε ο Τζίμης και τίναξε
τις φτερούγες του.

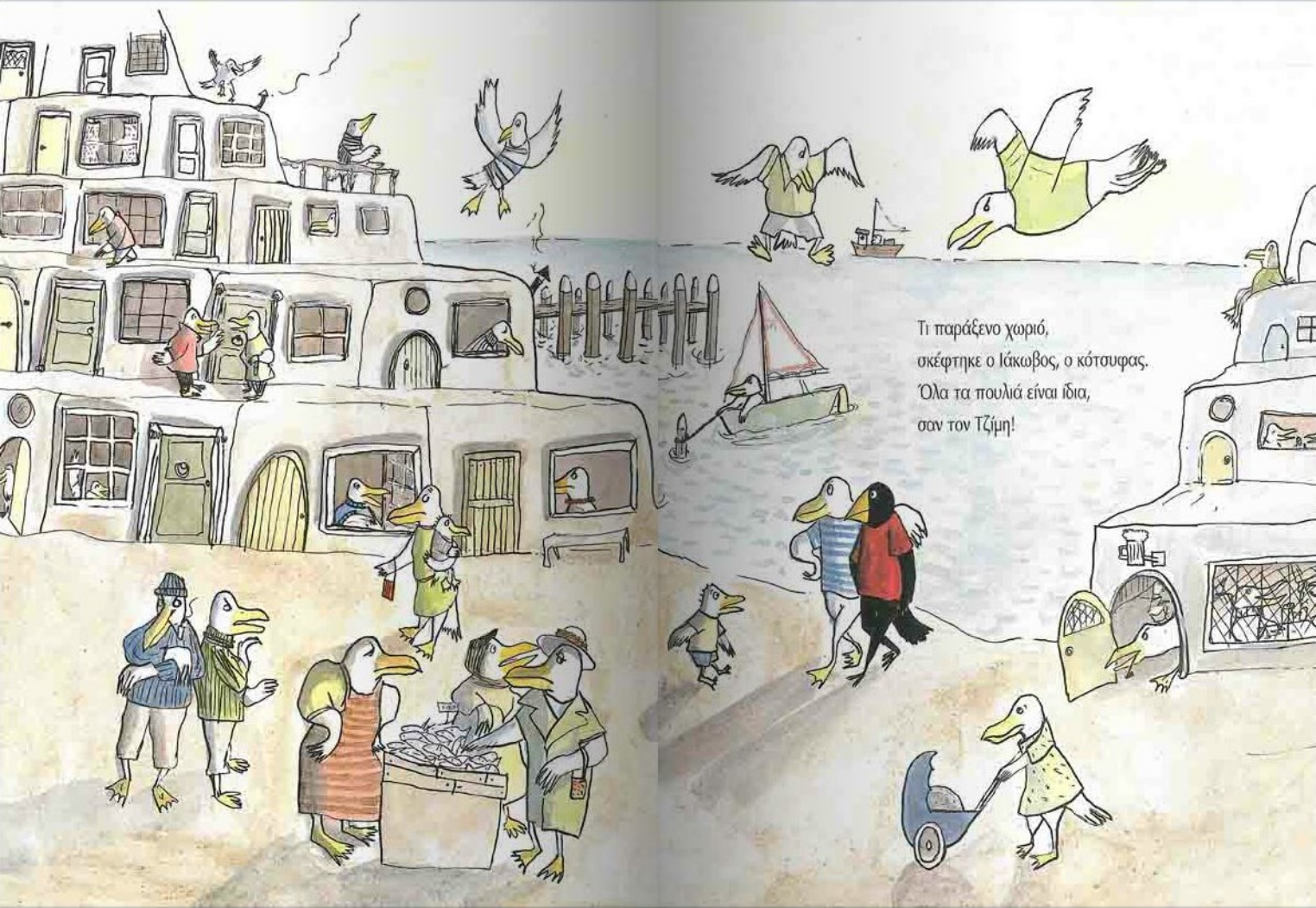

Το πρωί που ξύπνησαν πεινούσαν.
Ευτυχώς, ο Τζιμς είχε κρύψει
λίγα ψάρια σ' ένα βραχάκι.

Έτσι, ετοίμασαν ένα καλό πρωινό,
για να πάρουν δυνάμεις.
Είχαν ακόμη πολύ δρόμο, να κάνουν.

Κι ύστερα, γραμμή
για το χωριό του Τζιμς.

Τι παράξενο χωριό,
σκέφτηκε ο Ιάκωβος, ο κότσυφας.
Όλα τα πουλιά είναι ίδια,
σαν τον Τζιμη!

«Γιατί όλοι με κοιτάζουν περίεργα;»
ρώτησε ο Ιάκωβος.

«Μα πρώτη φορά βλέπουν
ένα τόσο μαύρο πουλί, σαν εσένα»,
του απάντησε ο γλάρος.

«Πάμε καλύτερα στο σπίτι μου».

«Αυτό είναι το σπίτι μου,
φιλε Ιάκωβε. Το ΄φτιαξα
ολομόναχος με το ράμφος μου.

Τη νύχτα, ακούω τα κύματα,
τη φωνή της θάλασσας,
σα να ΄μαι πάνω σε καράβι.
Να ΄ξερεις πόσο μ΄ αρέσει!»

Οι δυο φίλοι κάθονται
στην τραπεζαρία και πίνουν
το τσάι τους. Ο Τζίμης
σαν γνήσιος θαλασσινός πίνει
το τσάι του με αλάτι.

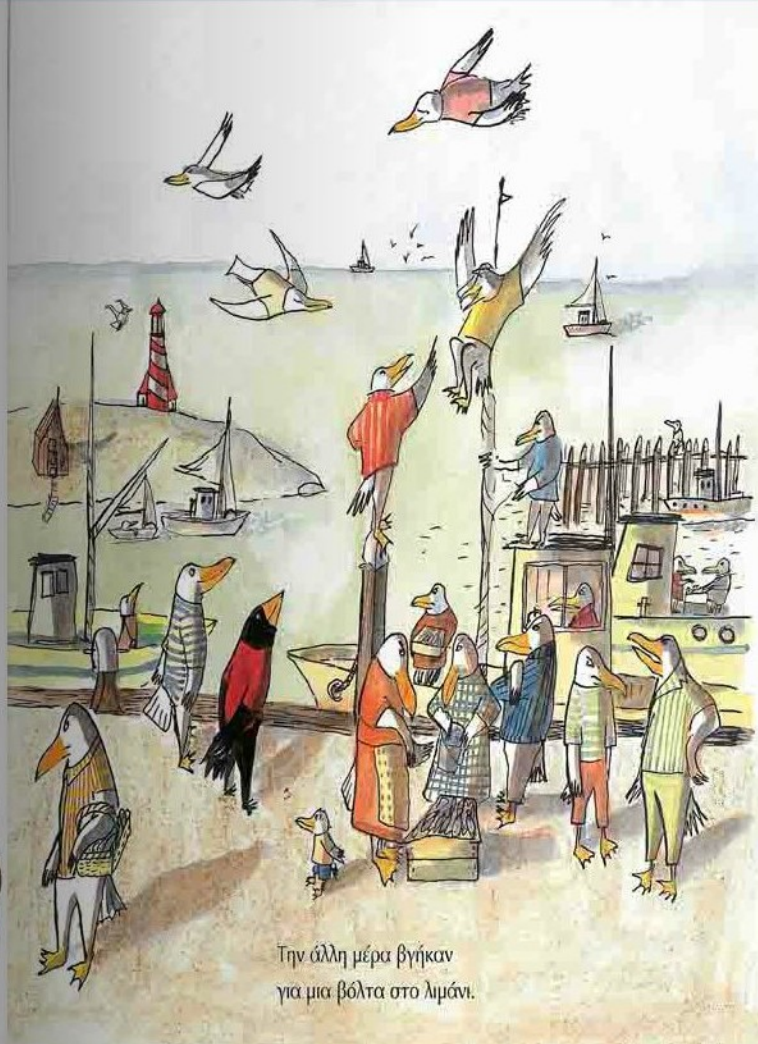

Κι ύστερα,
πηγαίνουν για ύπνο.
Ο Τζίμης κοιμήθηκε
αμέσως...

Ο Ιάκωβος, όμως, δεν έχει ύπνο.
Σκέφτεται πόσο ωραία περνάει
και λείπει από μέσα του:
Την αγαπώ τη θάλασσα κι αυτό
το σπιτάκι μ' αρέσει πολύ.

Κι ο Τζίμης είναι
πραγματικός φίλος,
τον αγαπώ σαν αδερφό μου!
Έτσι, ο Ιάκωβος
ευτυχισμένος αποκοιμείται
μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

Την άλλη μέρα βγήκαν
για μια βόλτα στο λιμάνι.

«Ποιο είναι τούτο
το παράξενο πουλί;»
ρώτησε ο καπετάν Γλάρος.

Όμως οι γλάροι
δεν έδειξαν να τον συμπαθούν
και του γύρισαν την πλάτη.

«Είναι ο Ιάκωβος, ο κότσυφας,
μένει πέρα εκεί στο δάσος»,
είπε ο Τζίμης.

«Καλύτερα να γυρίσω στη φωλιά μου
στο δάσος», είπε λυπημένα ο Ιάκωβος.
«Ούτε να το σκέφτεσαι αυτό»,
του απάντησε ο Τζίμης.

«Ο Ιάκωβος είναι
ο αγαπημένος μου φίλος».

Οι δυο φίλοι
φεύγουν απ' το λιμάνι
με σκυμμένα τα κεφάλια.
«Αφού δε μας θέλουν,
δε θα ξανάρθουμε στο χωριό»,
λέει ο Τζίμης.

Οι δυο φίλοι πήραν τα καλάμια τους
και πήγαν για ψάρεμα.
Όμως ο Ιάκωβος ήταν πολύ λυπημένος.
«Μη στενοχωριέσαι», τον παρηγόρησε
ο Τζίμης. «Να δεις που στο τέλος
θα σε αγαπήσουν οι γλάροι...

... αλλιώς θα 'ρθω
εγώ στο δάσος μαζί σου».

Ο Ιάκωβος χαμογέλασε.
Ο Τζίμης ήταν πραγματικός φίλος.

Μια μέρα ο Ιάκωβος,
ο κότσυφας, πέφτει πάνω
σ' ένα σεντούκι γεμάτο βιβλία.
«Α, το βρήκα στην παραλία»,
του εξηγεί ο Τζίμης,
«δεν το 'θελε κανένας
και το 'φερα στο σπίτι».

«Τα βιβλία είναι ό,τι πρέπει,
για ν' ανάβω τη σύμπα...»
«Και δεν τα διαβάζεις;» ρωτάει
μ' έκπληξη ο Ιάκωβος.

«Να τα διαβάσω; Μα, τι λες!
Εδώ κανείς δε διαβάζει!»
Ο κότσυφας έμεινε με το στόμα ανοιχτό.
Του φάνηκε τόσο παράξενο.
«Στο δικό μου χωριό, όλος ο κόσμος
αγαπάει τα βιβλία. Όλοι διαβάζουν
από μικρά παιδιά, φιλε Τζίμη».

Ο Τζιμς, όμως, δεν ξέρει γράμματα.
Έτσι, από τότε ο Ιάκωβος
κάθε απόγευμα διαβάζει
στο φίλο του από μια ιστορία.

Κάποιο απόγευμα, ο Αλβέρτος
το ψαροπούλι, άθελά του, καθώς έπαιζε,
κρυφάκουσε τους δυο φίλους.

Τρέχει στη μαμά του και τα λέει όλα,
όπως τα είδε και τ' άκουσε.
Τα καλύτερα λόγια είπε
για το μαύρο πουλί, που δεν
το συμπαθούσαν στο χωριό.

Με τα καλύτερα λόγια μιλούσε
στις φίλες της στην αγορά.
«Τι σπουδαίος, τι μορφωμένος,
τι όμορφα που διαβάζει!...»

Η Μάρθα και η Μελίσα ετοιμάσαν
στα γρήγορα ένα γλυκό και πήγαν
στο σπίτι του Τζιμς, για να τον γνωρίσουν.

«Αυτός ο κότσυφας δεν πρέπει
να 'ναι τόσο κακός, όσο λένε»,
είπε η μαμά του.
«Αλβέρτο, πάμε να του κάνουμε
μια επίσκεψη, για να τον γνωρίσουμε
καλύτερα».

Το βράδυ, μια γλαροπαρέα πλησιάζει σιγά σιγά το μικρό ξύλινο σπίτι του Τζιμ.
Έμειναν πολλή ώρα έξω από το σπίτι κι άκουγαν τις ιστορίες που διάβαζε
ο Ιάκωβος στο φίλο του. Τελικά, κι οι γλάροι αγαπούν τις ιστορίες!

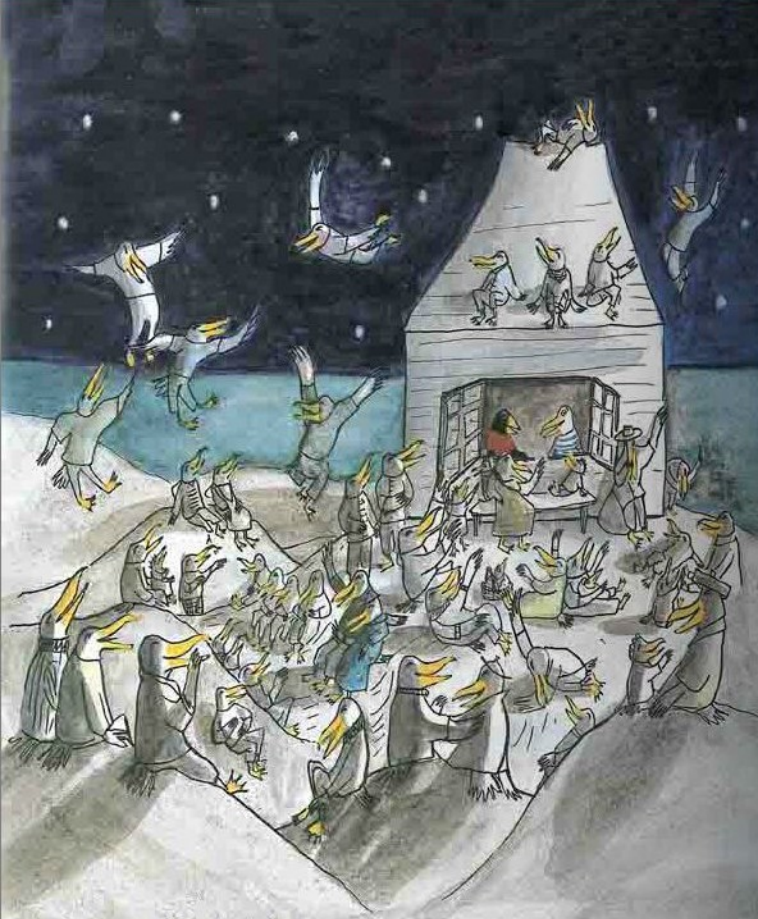

Κάθε μέρα, το σπίτι
του Τζιμ γέμιζε κόσμο.
Άλλοι με λουλούδια, άλλοι με γλυκά,
άλλοι με λαχταριστές μαρμελάδες...
Όλοι τους θέλουν να γνωρίσουν
τον Ιάκωβο, τον κότσυφα.

Τώρα πια οι γλάροι δεν τον
αποφεύγουν. Ίσα ίσα που τον
αγαπούν και θέλουν την παρέα του.
Τον καλημερίζουν μ' ένα χαμόγελο
ως τ' αυτή κι χαίρονται
που ζει στο χωριό τους.

Σήμερα το βράδυ ο Ιάκωβος,
ο κότσυφας, είναι ευτυχισμένος,
που οι γλάροι τον αγαπούν και
τον εκτιμούν τόσο πολύ.
Για να τους ευχαριστήσει, διαλέγει
μια αστεία ιστορία... Τόσο αστεία
που όλο το χωριό των γλαρών...

...σειστήκε από τα γέλια, λες κι έγινε σεισμός!

Ο Ιάκωβος αγάπησε κι αυτός τους γλάρους.
Έγινε δάσκαλος κι έμαθε τα γλαροπούλια
να διαβάζουν μόνα τους βιβλία.
Ο μαύρος κότσυφας κι οι άσπροι γλάροι
έζησαν μαζί για πολλά, πολλά χρόνια
–κι ακόμη ζουν– ευτυχιμένοι.

Στο χωριό των άσπρων γλάρων ο μαύρος κότσυφας είναι ένας ξένος.

Όλοι τον κοιτάζουν με δυσπιστία, κανείς δεν τον θέλει.

Όσπου με τον καιρό διαπιστώνουν πόσο σπουδαίος είναι αυτός ο παράξενος ξένος.

Μια γοητευτική ιστορία που αναφέρεται στην πραγματική φιλία, την ξενοφοβία, το ρατσισμό, αλλά και στην αγάπη για το βιβλίο και τη γνώση.

Για παιδιά προσχολικής ηλικίας
και μικρούς αναγνώστες

